

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 732/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Škultétyom, Heydukova 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Piešťany č. k. Pv 93/16/2204-48 z 10. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola najskôr 10. júla 2017 mailom a následne 19. júla 2017 aj v listinnej podobe doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 93/16/2204-48 z 10. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Vrbové, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave (ďalej len „poverený príslušník“) ČVS: ORP-22/VR-TT-2016 z 8. septembra 2016 (ďalej len „uznesenie z 8. septembra 2016“) bolo trestné stíhanie začaté pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku postúpené správnomu orgánu – Okresnému úradu Piešťany, odboru všeobecnej a vnútornej správy na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pretože výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť *„z dôvodu viacerých flagrantných procesných a vecných pochybení povereného príslušníka PZSR v predmetnom trestnom konaní...“*.

Prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením č. k. Pv 93/16/2204-26 z 27. októbra 2016 sťažnosti sťažovateľky vyhovelá a predmetné uznesenie z 8. septembra 2016 zrušila s tým, že uložila poverenému príslušníkovi, aby v tejto trestnej veci znovu konal a rozhodol. Sťažovateľka uvádza, že príslušná prokurátorka okresnej prokuratúry vo svojom uznesení uviedla, že *„Poverený príslušník PZ doručí [REDAKOVANÉ] a jej splnomocnencovi uznesenie o pribratí znalca, vyčká na jeho právoplatnosť a následne umožní poškodenej a jej splnomocnencovi vypočúť znalca v prípade, ak proti jeho osobe nevznesú dôvodné námietky. Až po takto doplnenom dokazovaní bude možné vo veci zákonne rozhodnúť...“*.

Poverený príslušník následne uznesením pod ČVS: ORP-22/VR-TT-2016 z 3. marca 2017 (ďalej len „uznesenie z 3. marca 2017“) *„opätovne a z rovnakého dôvodu predmetnú trestnú vec postúpil príslušnému správnomu orgánu“*.

Sťažovateľka proti uzneseniu povereného príslušníka z 3. marca 2017 podala prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť okrem iného aj z týchto dôvodov:

«V rozpore so základnými zákonnými zásadami trestného konania, ovládanými vykonávanie dokazovania ako jedného z jeho štádia, zakotvenými v ustanoveniach § 2 ods. 10 Trestného poriadku... poverený príslušník PZSR bezdôvodne nevypočul príslušného znalca (pozn.: a teda ma aj riadne neoboznámil s jeho výpoveďou), a to napriek tomu, že som na jeho vypočutí trvala a žiadala ho, aby mu boli položené otázky súvisiace najmä s obsahom mojej sťažnosti, zo dňa 10.10.2016 - skutkovými rozpormi s odborným posúdením (vyjadrením) príslušného znalca v jeho znaleckom posudku (pozn.: [REDAKOVANÉ], číslo 14/2016), s ublížením na zdraví poškodenej, vrátane rozsahu poškodenia jej zdravia, vecného a časového rozsahu obmedzenia v jej obvyklom spôsobe života, posúdenia jej nároku na náhradu škody a s jej uplatnením v adhéznom konaní, vrátane špecifikácie bolestného a pod., predovšetkým z dôvodu, že príslušný znalec nezodpovedal, resp. zodpovedal neúplne všetky otázky v tejto súvislosti.

Bolo zákonnou povinnosťou povereného príslušníka PZSR, ho riadne vypočuť, resp. vydať mu pokyn na vyhotovenie (vypracovanie) dodatku (doplnenia) jeho znaleckého posudku, s cieľom (za účelom) odstránenia skutkových rozporov v predmetnom znaleckom posudku..., ako aj z dôvodu, že zamietol bez akéhokoľvek odôvodnenia moju opakovanú žiadosť o vedenie jeho výsluchu kontradiktórnym spôsobom ...

Napríklad odborné tvrdenie príslušného znalca, explicitne vyjadrené v jeho znaleckom posudku, že „... Ak by útok smeroval spredu...bola by s najväčšou pravdepodobnosťou spadla na zadok a chrbát. Bola by mala pomliaždenie v sedacej oblasti, oblasti chrbta a záhlavia“, je v rozpore so skutkovým stavom predmetnej trestnej veci, pretože miesto činu..., na ktorom došlo k môjmu úrazu, tomuto odbornému opisu (tvrdeniu) príslušného znalca vôbec nezodpovedá. Túto právnu skutočnosť by bolo možné riadne odborne zodpovedať iba na základe vykonaných kriminalistických metód... Pritom z odôvodnenia Uznesenia povereného príslušníka PZSR explicitne vyplýva, že je potrebné vyčerpať všetky dosiahnuteľné dôkazy pre úplné a objektívne zistenie všetkých skutkových okolností predmetnej trestnej veci...»

Prokurátor okresnej prokuratúry napadnutým uznesením, ktoré bolo sťažovateľke doručené prostredníctvom právneho zástupcu 9. mája 2017, sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľka uvádza, že prokurátor okresnej prokuratúry jej sťažnosť zamietol

z dôvodu, že „policajt vyhodnotil vypracovaný znalecký posudok z odboru zdravotníctva tak, že bol podaný v dostatočnom rozsahu na rozhodnutie, s čím sa možno stotožniť“.

Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutým uznesením okresnej prokuratúry bolo porušené jej základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „z dôvodu jeho arbitrárnosti, vzhľadom k právnej skutočnosti, že v ňom absentuje splnenie požiadaviek, ktoré zákon a judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva stanovujú na odôvodnenie rozhodnutia tak, aby bolo naplnené právo poškodeného na inú právnu ochranu“.

Arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry podľa názoru sťažovateľky vyplýva z týchto dôvodov:

„- Poverený príslušník PZSR Uznesením 3 (uznesením z 3. marca 2017, pozn.) rozhodol v rozpore s obsahom Uznesenia 2 (uznesenia okresnej prokuratúry z 27. októbra 2016, pozn.) a teda v rozpore s pokynom príslušnej prokurátorky porušovateľa základného práva sťažovateľky, v zmysle ktorého až po vypočutí príslušného znalca (pozn.: [REDAKOVANÉ]) bude možné legitímne rozhodnúť, k čomu však vôbec nedošlo.

- Poverený príslušník PZSR ma pritom podaním, zo dňa 18. 11. 2016 vyzval, či v predmetnej trestnej veci navrhujem dopočúť príslušného znalca a v prípade ak áno, aby som sa tiež vyjadrila k otázkam, ku ktorým ho žiadam dopočúť. Oznámením, zo dňa 20. 12. 2016, resp. oznámením, zo dňa 06. 02. 2016 som poverenému príslušníkovi PZSR písomne oznámila, že trvám na vypočutí príslušného znalca s tým, že som sa tiež vyjadrila k otázkam, ku ktorým ho žiadam dopočúť.

- Poverený príslušník PZSR však predmetný dôkaz nevykonal, a to napriek tomu, že neodmietol vykonanie tohto dôkazu. Práve naopak, vyzval ma, či trvám na jeho vykonaní a teda po mojom opakovanom písomnom oznámení, že na jeho vykonaní trvám, bol povinný ho vykonať, pretože bolo právne podstatné pre rozhodnutie vo veci, tak ako to aj konštatovala príslušná prokurátorka porušovateľa základného práva sťažovateľky v obsahu Uznesenia 2. Flagrantné pochybenie povereného príslušníka PZSR spočíva aj v tom, že v obsahu Uznesenia 3 absentuje akékoľvek zdôvodnenie nevykonania predmetného dôkazu z jeho strany...

- Príslušný prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany... rozhodol v rozpore s obsahom odôvodnenia Uznesenia 2, ktorým bolo zrušené Uznesenie 1. Podľa jeho právnej argumentácie v tejto súvislosti, uvedenej v odôvodnení Uznesenia 4 (pozn.: napadnutého uznesenia), predmetný vypracovaný znalecký posudok bol podaný v dostatočnom rozsahu na rozhodnutie, čo je však úplne zjavne v logickom a právnom rozpore s odôvodnením Uznesenia 2. Príslušný prokurátor porušovateľa základného práva sťažovateľky však rovnako ako poverený príslušník PZSR nijako neodôvodnil nevykonanie tohto dôkazu (pozn.: vypočutie príslušného znalca), ale iba stroho konštatoval jeho nevykonanie v odôvodnení napadnutého uznesenia (pozn.: Uznesenie 4).

- V predmetnej trestnej veci neboli splnené (naplnené) moje legitímne očakávania ako poškodenej spáchaním trestného činu na mojej osobe, a to pri vykonaní dokazovania v prípravnom konaní - v tomto štádiu trestného konania. Garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci... pred ich nepredvídateľným mocenským zásahom do mojej právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku som sa spoliehala ..., vyplýva z vyššie uvedených právnych skutočností a dôvodov, a to najmä zo „správania sa“ porušovateľa základného práva sťažovateľky a povereného príslušníka PZSR pri ich doterajšom postupe a rozhodovaní v rámci vykonávania dokazovania v predmetnom trestnom konaní až do časového momentu ich neočakávaného a nepredvídateľného postupu a rozhodnutia v tomto trestnom konaní (pozn.: vid' odôvodnenie Uznesenia 3 a Uznesenia 4)...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresná prokuratúra Piešťany uznesením, zo dňa 10. apríla 2017, spis. zn.: Pv 93/16/2204-48, porušila základné právo [REDAKOVANÉ], narodenej dňa [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], štátnej občianky Slovenskej republiky, na inú právnu ochranu, podľa Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany, zo dňa 10. apríla 2017, spis. zn.: Pv 93/16/2204-48, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra Piešťany je povinná zaplatiť sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia právneho zástupcu sťažovateľky vo výške 374,81 €..., na účet právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. Petra Škultétyho, advokáta, Heydukova 3, P. O. BOX 302, 814 99 Bratislava... do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ,

a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom predbežného prerokovania bolo sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry. Sťažovateľka porušenie označeného práva odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry je nedostatočne odôvodnené, a teda arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmavať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, ktorým prokurátor „*Podľa ustanovenia § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sťažnosť poškodenej [REDAKOVANÉ], podanej prostredníctvom splnomocneného zástupcu JUDr. Petra Škultétyho, podanú proti uzneseniu povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Vrbové zo dňa 03. 03. 2017, ČVS: ORP-22/VR-TT-2016, ktorým bola vec v zmysle § 214 odsek Trestného poriadku postúpená na prejednanie priestupku, ako nedôvodnú*“, zamietol.

Okresná prokuratúra po preskúmaní zamietnutia sťažnosti sťažovateľky založila svoje odôvodnenie predovšetkým na týchto skutočnostiach a argumentoch:

«*Na základe vyhodnotenia vyššie uvedených skutočností uvádzaných poškodenu ako aj zabezpečených listinných dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnom súhrne je možné konštatovať, že neboli zistené skutočnosti preukazujúce naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, teda že by niekto inému úmyselne ublížil na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe.*

Trestným činom je podľa § 8 Trestného zákona protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Definícia zakotvená v § 8 Trestného zákona vyjadruje tzv. formálne chápanie trestného činu, ktoré patrí medzi základné pojmy slovenského trestného práva a zároveň obsahuje vo svojom vyjadrení aj niektoré pojmové znaky trestného činu. Pojem “znaky uvedené v zákone” zahŕňa predovšetkým znaky typové, t. j. znaky, ktoré sú obsiahnuté v skutkovej podstate trestného činu uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona.

Na naplnenie skutkovej podstaty horeuvedeného prečinu musia byť naplnené súčasne všetky znaky súčasne, inak nie je možné hovoriť o trestnom čine. Objektívna stránka predstavuje určité konanie, resp. opomenutie páchatel'a, ktoré je nebezpečné pre spoločnosť, a ktorým je spôsobovaný na objekte trestného činu následok. Medzi konaním a následkom musí byť vzájomná súvislosť a spojitosť.

Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané naplnenie objektívnej stránky, teda konanie osoby, ktorá by inému úmyselne ublížila na zdraví a čin spáchala na chránenej osobe - blízkej osobe. Skutočnosť, či poškodená spadla na chodbe rodinného domu sama alebo to bolo v dôsledku konania [REDAKOVANÉ] sa nepodarilo, napriek vykonanému dokazovaniu, objasniť. Podotýkam, že poškodenej boli pádom spôsobené ľahké zranenia, ktoré si podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva vyžiadali sťaženie obvyklého spôsobu života po dobu kratšiu, ako má na mysli ustanovenie §123 odsek 2 Trestného zákona.

Princíp „ultima ratio“ umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlišiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných, obchodných vzťahov a napĺňajú len zdanlivo formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu od skutočnej trestnej činnosti. Trestno-právna ochrana má nastúpiť až tam, kde nepostačí ochrana poskytovaná inými odvetviami práva a trestné právo má nastúpiť tam, kde sú iné prostriedky ochrany práv fyzických a právnických osôb vyčerpané.

Zároveň je možné konštatovať, že s poukazom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a nie je možné konanie posúdiť ako prečin v zmysle § 10 Trestného zákona, nakoľko závažnosť spáchaného činu je nepatrná.

Vyhodnotením vyššie uvedených zabezpečených dôkazov samostatne ako aj vo vzájomnom súvisi možno konštatovať, že rozhodnutie o postúpení veci bolo zákonné a dôvodné. Policajt odôvodnil svoje rozhodnutie a uviedol úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov ako aj právne úvahy, na základe ktorých posudzoval dokázané skutočnosti. Predmetné uznesenie teda nie je v rozpore s § 176 odsek 2 Trestného poriadku.»

K námietke „hrubého procesného pochybenia“ z dôvodu nepribratia znalca do konania navrhovaného poškodenou sa v odôvodnení okrem iného konštatuje, že «Policajt sa v rámci prípravného konania vysporiadal s návrhom na doplnenie dokazovania a písomne o tomto uvedomil poškodenú a splnomocnenca. Svoje rozhodnutie o nepribratí navrhovaného znalca zdôvodnil tým, že takýto návrh nepovažoval za dôvodný. Podotýkam, že aj z ustanovenia § 208 Trestného poriadku nevyplýva policajtovi povinnosť podrobne

odôvodniť zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania. Čo sa týka skutočnosti, že policajt nepredložil prokurátorovi na preskúmanie postupu návrh na pribratie znalca, ktorému nevyhovelo uvádzam, že nakoľko nešlo o žiadosť o preskúmanie postupu policajta ale o návrh na doplnenie dokazovania, nebol dôvod na jeho predloženie prokurátorovi v zmysle § 210 Trestného poriadku. Zároveň však uvádzam, že postup policajta v časti priberania znalca do konania bol už prokurátorom preskúmaný a upravený. Pokiaľ splnomocnenec namieta, že policajt nepravdivo zamietol jeho návrh zo dňa 03.03.2017 ako neodôvodnený, hoci on ho riadne odôvodnil, tak uvádzam, že návrh bol policajtom zamietnutý ako „neodôvodnený“, avšak vo význame slova, že na taký návrh nie je dôvod a nie, že návrh nebol zo strany splnomocnenca odôvodnený, čo malo za následok jeho zamietnutie. Je teda možné konštatovať, že policajt mohol v rámci upovedomenia splnomocnenca použiť gramaticky vhodnejšie slovo „nedôvodný“.

K námietke, že policajt nerozhodol o jeho návrhu na vypracovanie znaleckého posudku na zistenie vierohodnosti poškodenej, resp. jej manžela uvádzam, že do trestného konania bo pribratý znalec na skúmanie vierohodnosti svedka [REDACTED] ako aj poškodenej [REDACTED], avšak po vyhodnotení zabezpečených dôkazov, najmä záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva k vzniknutým zraneniam a mechanizmu ich vzniku, policajt rozhodol, že takýto dôkaz je nadbytočný, nakoľko zadovážené dôkazy poskytujú spoľahlivý podklad na rozhodnutie vo veci.».

K tvrdeniu, že „policajt nerozhodol o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, kedy policajt bol povinný odkázať poškodenú na civilné sporové konanie“, sa v odôvodnení okrem iného uvádza:

„Čo sa týka tvrdenia, že policajt nerozhodol o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, kedy policajt bol povinný odkázať poškodenú na civilné sporové konanie uvádzam nasledovné:

Podľa § 46 odsek 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia

vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 odsek 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Z komentára k horeuvedenému ustanoveniu Trestného poriadku vyplýva, že toto ustanovenie umožňuje poškodenému, aby už v rámci trestného konania, v medziach tzv. adhézneho konania, dosiahol prisúdenie nároku na náhradu škody. Povinnosť nahradiť škodu alebo jej neuhradenú časť môže súd uložiť len v odsudzujúcom rozsudku, ak to poškodený navrhol, a ak obžalovaný poškodenému spôsobil škodu práve trestným činom, zo spáchania ktorého ho uznal súd vinným.

Z vyššie uvedených ustanovení je teda zrejmé, že o nároku na náhradu škody je oprávnený rozhodnúť súd v odsudzujúcom rozsudku a nie policajt v rámci rozhodnutia o postúpení veci na prejednanie priestupku. Podotýkam, že rozhodnutie policajta o postúpení veci nemôže byť prekážkou na uplatnenie si svojich práv v rámci civilného konania.“

K námietke, že splnomocnencovi poškodenej bolo odopreté právo byť pri výsluchu znalca a klásť mu otázky, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 38/2011 z 20. septembra 2011 sa v odôvodnení uvádza, že poukazovanie na toto rozhodnutie „nie je správne, keďže ho nemožno aplikovať v predmetnej veci uvádzam nasledovné:

Podľa § 54 odsek 1 Trestného poriadku splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného je oprávnený robiť za zúčastnenú osobu alebo poškodeného návrhy na vykonanie dôkazov, podávať žiadosti a opravné prostriedky; je tiež oprávnený zúčastniť sa všetkých úkonov, na ktorých sa môže zúčastniť zúčastnená osoba alebo poškodený.

Splnomocnenec poškodeného má právo uplatňovať konkrétne návrhy na účely uzavretia zmluvy alebo dohody s obvineným o náhrade škody; tieto návrhy môže uplatňovať aj prostredníctvom probačného a mediačného úradníka.

Je teda zrejmé, že hoci sa predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vzťahuje na výsluch svedka a nie znalca, je možné a dôvodné ho aplikovať aj v prípade namietanom splnomocnencom poškodenej. Opätovne poukazujem na ustanovenie § 46 odsek 1 Trestného poriadku, v rámci ktorého sú uvedené oprávnenia poškodenej osoby vo vzťahu k trestnému konaniu. Na rozdiel od ustanovenia § 34 odsek 1 Trestného poriadku, v rámci ktorého má osoba s procesným postavením obvineného právo, aby sa obhajca zúčastnil aj na iných úkonoch prípravného konania, nemá poškodený v rámci prípravného konania (a rovnako tak jeho splnomocnený zástupca) takéto oprávnenie.

Najvyšší súd SR navyše v rámci rozhodnutia zo dňa 20. 09. 2011, sp. zn. 4 Tdo 38/2011 dospel k záveru, že prítomnosť splnomocnenca poškodeného pri výsluchoch svedkov v prípravnom konaní v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku je aktívnym zasahovaním pri vykonávaní týchto dôkazov a tým dôjde k závažnému porušeniu práv obvineného, čím by boli tieto dôkazy vykonané v rozpore so zákonom a pri rozhodovaní vo veci by nebolo možné na ne prihliadať.“

K tvrdeniu, že „znalec v rámci znaleckého posudku nezodpovedal všetky položené otázky, resp. na ne odpovedal neúplne a teda policajt ho mal dopočuť uvádzam, že policajt vyhodnotil vypracovaný znalecký posudok z odboru zdravotníctva tak, že bol podaný v dostatočnom rozsahu na rozhodnutie, s čím sa možno stotožniť.“

Námietka, že policajt sa v rámci rozhodnutia vôbec nevysporiadal s otázkou naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví, je v odôvodnení uzavretá po analýze znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví: „... po vyhodnotení zabezpečených dôkazov, ich vyhodnotení jednotlivo ako aj vo vzájomnom súhrne možno konštatovať, že zranenia, ktoré utrpela poškodená [REDAKOVANÉ] a s tým súvisiace jej obmedzenie na obvyklom spôsobe života nevykazuje znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona.“

Ústavný súd pri posudzovaní toho, či došlo v predmetnej trestnej veci k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vychádzal z obsahu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry a zároveň prihliadal aj na obsah sťažnosti, ktorú sťažovateľka podala proti uzneseniu povereného príslušníka z 3. marca 2017 a ktorú zároveň doručila ústavnému súdu v prílohe jej sťažnosti. Z obsahu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že prokurátor v napadnutom konaní po preskúmaní doterajšieho postupu orgánov činných v trestnom konaní, vykonaného dokazovania a argumentácie sťažovateľky dospel k záveru, že neboli zistené skutočnosti preukazujúce naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. V nasledujúcej časti uznesenia prokurátor po poukázaní na príslušne na vec sa vťahujúce ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku vyčerpávajúcim spôsobom objasnil, prečo považoval rozhodnutie o postúpení veci za zákonné a dôvodné. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry možno konštatovať, že prokurátor okresnej prokuratúry konal v medziach svojej právomoci a primeraným a v okolnostiach konkrétnej veci postačujúcim spôsobom reagoval na jednotlivé námietky sťažovateľky, ktoré považoval za rozhodujúce pre posúdenie predmetnej veci, a následne svoje závery aj podrobne odôvodnil, opierajúc sa o skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Ústavný súd preto zastáva názor, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry je dostatočne odôvodnené, a teda ho možno považovať aj za ústavne udržateľné a akceptovateľné.

Pokiaľ sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom okresnej prokuratúry vyjadreným v napadnutom uznesení, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Napokon ústavný súd tiež poznamenáva, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľky, nemohli porušiť jej zákonom ani ústavou

chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok, a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017